

[Sundhedsministeren]

og en række amter har brugt af den, men den er ikke opbrugt endnu, og hvis der fortsat er amter, der vil søge om lån, er der stadig væk mulighed for at få det. Men det er altså til anlægsudgifter, f.eks. som sagt sygehusbyggeriet eller en ekstraordinær indsats.

Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på, hvad der var alternativet. Det var jo – og det ved jeg ikke om hr. Torben Lund foretrækker – skattestigninger eller kontant finansiering. Det er jo også kommende slægter, der får fornøjelse af sygehusbyggeri. Så jeg mener ikke, det havde været rimeligt at anvise denne vej.

Fru Lis Aaltonen, fru Elsebeth Kock-Petersen og fru Birgith Mogensen fremhævede – og det er jeg glad for – det meget høje niveau, som det danske sygehus- og sundhedsvæsen heldigvis har. Alle indrømmede, at det ikke er så godt, som det kan blive. Det er jeg helt enig med de pågældende i, og derfor glæder jeg mig også til, at vi i forbindelse med redogørelsesdebatten i november får mulighed for hver for sig at fremhæve, hvor vi synes der kan gøres noget, og på saglig baggrund få en debat om, hvor vi har mulighed for at sætte ind. Det er ikke altid bare ved at bevilge flere millioner kroner, måske endda flere milliarder. Det, det drejer sig om – og det var disse ordførere også helt rigtigt inde på – er i lige så høj grad mulighederne for at omprioritere de meget store midler, vi i dag har, og som for hele sundhedssektoren er på omkring 30 mia. kr. om året, altså at vi prøver at se, om disse penge kan bruges mere hensigtsmæssigt, sådan at den, der for os alle er det væsentlige, patienten, bliver tilgodeset bedst muligt.

Fru Birgitte Husmark havde et meget interessant indlæg – jeg vil ikke påstå, at det drejede sig så utrolig meget om emnet for denne forespørgselsdebat – men fru Birgitte Husmark var da inde på en hel del af de tanker, som vi også i Sundhedsministeriet har gjort os i forbindelse med tilrettelæggelsen af det fremtidige arbejde inden for sygehus- og sundhedssektoren og deriblandt – hvad jeg finder meget væsentligt selv – det samarbejde, som nødvendigvis skal foregå både med Socialministeriet, ikke mindst med Boligministeriet, som fru Birgitte Husmark også var inde på, og med Arbejdsministeriet i forbindelse med hele arbejdsmiljøet.

Jeg vil blot knytte et par bemærkninger til to af de problemer, fru Birgitte Husmark omtalte. Det ene var spørgsmålet om venteaftdelinger, som jo bl.a. i København har været et meget stort problem. Vi har ved enhver lejlighed sagt, at disse venteaftdelinger ikke kan være rimelige for ældre mennesker, og derfor må der gøres alt for at skabe mulighed for boliger, som gør, at ældre mennesker ikke på denne måde skal tilbringe måske år af deres levetid på en hospitalsafdeling, som langt snarere burde udnyttes bl.a. til de operationer, vi i dag går og venter på, og til behandling af en række mennesker, som virkelig har et sygehusbehov. Det er derfor en betragtning, jeg er helt enig med fru Birgitte Husmark i.

Ligeledes er vi umådelig interesseret i, hvad der kan gøres for, at der finder udskrivning sted fra hospitalerne af patienter, som er færdigbehandlede, men som kommunerne af den ene eller den anden gode eller måske mindre gode grund ikke har fundet mulighed for give service, når de kommer hjem, og som derfor bliver liggende på hospitalerne. Jeg kan sige, at jeg for ganske nylig har givet tilladelse til et frikommuneforsøg i Nordjylland, hvor amtet nu får mulighed for at opkræve fuld sygedagsudgift af kommunerne, når de på amtets sygehuse har patienter liggende, som i realiteten er færdigbehandlede. Vi er altså klar over, at der ligger mange problemer der, som vi er helt parat til at tage fat på.

Fru Elsebeth Kock-Petersen var ret meget inde på det forebyggende arbejde. Det er noget, som vi lægger umådelig megen vægt på, idet vi også tror, at vi ved at omprioritere indsatsen i langt højere grad kan friholde sygehusbehandling til det virkelig behandlingskrævende og det højteknologiske. Jeg er også enig med fru Elsebeth Kock-Petersen i, at de privatpraktiserende læger spiller en meget stor rolle på dette område, og jeg vil gerne debattere dette emne videre ved senere lejlighed.

Fru Dagmar Mørk Jensen nævnedes, at vi som led i den aftale, der i foråret blev indgået med De Radikale, også havde nedsat et udvalg, der skulle behandle udgiftspresset i kommunerne og styringsmulighederne inden for det amtskommunale udgiftsområde. Det er det udvalg, som populært går under navnet Lotzudvalget, som forventes at fremkomme